

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2011 r. — SRF przeciwko Radzie**(Sprawa T-407/11)**

(2011/C 282/77)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* SRF Ltd (New Delhi, Indie) (przedstawiciele: F. Graafsma oraz J. Cornelis, lawyers)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 469/2011 z dnia 13 maja 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1292/2007 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz folii z politereftalanu etylenu (PET) pochodzącej z Indii (Dz.U. 2009 L 129, s. 1, zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”); oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden główny zarzut twierdząc, że zaskarżone rozporządzenie narusza art. 9 ust. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ w ten sposób, że

- 1) po pierwsze, rzeczoną przepis stanowi, iż cło antydumpingowe dla eksporterów lub producentów, którzy dokonali zgłoszenia, ale nie zostali objęci badaniem, nie może przekroczyć średniego ważonego marginesu dumpingu stwierdzonego dla stron w próbce, przy czym pomija się marginesy zerowe i de minimis. Nakładając cło antydumpingowe w wysokości 15,5 % na SRF, zaskarżone rozporządzenie narusza tę zasadę, bowiem ważony margines dumpingu stwierdzony dla stron w próbce, którego marginesy dumpingu nie są marginesami zerowymi lub de minimis, jest niższy niż 15,5 %; oraz
- 2) po drugie, żądając od eksportującego producenta wniosku o przegląd okresowy na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 do zastosowania art. 9 ust. 6, w sytuacji w której istniejące stawki ceł antydumpingowych są korygowane po wygaśnięciu cła wyrównawczego, zaskarżone rozporządzenie wprowadza warunek do art. 9 ust. 6, którego nie ma w wyraźnej treści tego przepisu, co prowadzi do niedopuszczalnej interpretacji przez Radę.

(1) Dz.U. 2009 L 343, s. 51 (tekst ujednolicony).

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2011 r. — Maharishi Foundation przeciwko OHIM (TRANSCENDENTAL MEDITATION)**(Sprawa T-412/11)**

(2011/C 282/78)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Maharishi Foundation Ltd (St. Helier, Jersey) (przedstawiciel: adwokat A. Meijboom)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 24 marca 2011 r. w sprawie R 1293/2010-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „TRANSCENDENTAL MEDITATION” dla towarów i usług z klas 16, 41, 44 i 45 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 8246647

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego dla części towarów i usług

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania i przekazanie sprawy do Wydziału Rozpatrywania Zgłoszeń w celu dalszego postępowania

Podniesione zarzuty: skarżąca podnosi cztery zarzuty: i) naruszenie art. 75 i art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na to, że Izba Odwoławcza nie podjęła rozstrzygnięcia, opierając się wyraźnie na art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, a mimo to uznała, iż znak towarowy „TRANSCENDENTAL MEDITATION” jest rodzajowy; ii) naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na niepoprawne ustalenie Izby Odwoławczej, że ten znak towarowy pozbawiony jest jakiegokolwiek odróżniającego charakteru; iii) naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na niepoprawne stwierdzenie, że znak towarowy składa się wyłącznie ze wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania właściwości towarów lub usług, dla których

skarżący wniósł o rejestrację znaku towarowego; i iv) naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na niepoprawne ustalenie Izby Odwoławczej, że znak towarowy nie uzyskał charakteru odróżniającego w następstwie używania w odniesieniu do towarów lub usług, dla których występuje się o rejestrację.

Odwołanie wniesione w dniu 3 sierpnia 2011 r. przez Carla De Nicolę od wyroku wydanego w dniu 28 czerwca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-49/10 De Nicola przeciwko EBI

(Sprawa T-418/11 P)

(2011/C 282/79)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg)
(przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- zmianę wyroku wydanego w dniu 28 czerwca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-49/10 dotyczącej;
- stwierdzenia nieważności decyzji przekazanej w drodze poczty elektronicznej w dniu 11 maja 2010 r., w zakresie, w jakim EBI nie zgodził się na uzupełnienie postępowania administracyjnego i udaremnił próbę polubownego rozwiązania sporu poprzez oddalenie w sposób dorozumiany wniosku o zwrot kosztów medycznych w wysokości 3 000 EUR;
- zasądzenia od EBI zwrotu kwoty 3 000 EUR, wydanej przez skarżącego na terapię laserową przepisaną i wykonaną we Włoszech; a ponadto naliczenia odsetek, uwzględnienia inflacji i zasądzenia kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi:

A. W przedmiocie okoliczności faktycznych.

- 1) Wnoszący odwołanie utrzymuje, że błędnie zinterpretowano jeden z wniosków i nie rozstrzygnięto w przedmiocie drugiego.
- 2) Utrzymuje, że zastrzeżono uprzywilejowaną pozycję dla instytucji, która, po raz kolejny, ograniczyła się do przedstawienia pewnych twierdzeń, które Sąd następnie uznał za udowodnione.

B. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności.

- 3) Skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności decyzji przekazanej mu w drodze poczty elektronicznej w dniu 11 maja 2010 r. w części, w której EBI odmówił wyznaczenia trzeciego lekarza, odmówił podjęcia postępowania polubownego z dawnego art. 41 regulaminu pracowniczego oraz odmówił zwrócenia mu kosztów w wysokości 3 000 EUR poniesionych na terapię laserową, przepisaną i wykonaną we Włoszech.
- 4) Sąd do spraw Służby Publicznej uznał za niedopuszczalny wniosek skarżący odmowę wyznaczenia trzeciego lekarza, gdyż uznał, że wnoszący odwołanie powinien był zaskarżyć nieistniejący środek z dnia 24 marca 2008 r., nie tłumacząc powiązania pomiędzy zaskarżonym środkiem a środkiem jakoby naruszającym prawo i nie wyjaśniając, na podstawie jakich norm opinia przypisana powiernikowi EBI miałyby się stać środkiem oddalającym EBI.
- 5) Wnoszący odwołanie podnosi, że jeśli chodzi o wewnętrzny akt administracji, oświadczenie nie narusza prawa i nigdy nie jest zaskarżalne w oderwaniu.

Sąd pierwszej instancji odszedł natomiast od całego dotychczasowego orzecznictwa i wprowadził trzymiesięczny termin do zaskarżenia jakiegokolwiek wewnętrznego aktu administracji, gdyż stwierdził, że terminy do wniesienia skargi miałyby rozpoczynać bieg w tym samym dniu, w którym pracownik składa wniosek, przy pominięciu przyjęcia środka i bez znajomości co najmniej uzasadnienia.

- 6) Wnoszący odwołanie kwestionuje cały system norm, które, choć uchwalone dla instytucji publicznych, sąd pierwszej instancji wydaje się stosować wobec EBI, który z kolei jest zorganizowany tak jak bank prywatny i którego pracownicy zawierają umowy o pracę prawa prywatnego. Z takim skutkiem, że akty wydawane w odniesieniu do nich nie są aktami administracyjnymi, nie stanowią wykonywania *potestas*, nie są aktami bezwzględnie obowiązującymi i nie korzystają z domniemania zgodności z prawem, a tym samym nie istnieje żadna analogia z pracownikami publicznymi, ani nie istnieje potrzeba przyznania bezpośredniej mocy prawnej środkom organizacyjnym wydanym na takiej samej podstawie jak w jakimkolwiek banku prywatnym.
- 7) Ponadto wnoszący odwołanie utrzymuje, że uzasadnienie pozbawione jest logiki w części, w której wykluczono jego usprawiedliwiony błąd, gdyż przypisano mu znajomość aktu, doręczonego tylko jego obrońcy.
- 8) Wreszcie utrzymuje, że w każdym porządku prawnym unieważniony akt jest zaskarżalny w każdym momencie, a nie tylko w krótkim terminie zawitym określonym dla aktów podlegających zaskarżeniu.